

BEKIR SITKI ÇOBANZADE

Budapesti este

*Budapesti este... Nyomasztó, felhős.
Hunyorgó lámpás int – kialvó szikra.
Vonuló fellegek tolulnak sírva,
bánatom takarja az éj, ha eljő.*

*Távolból hallanak bús magyar dalok,
szomorú lelkeknek hangja száll hozzám;
ős-magyar éneket szívembe fognám
– budai hegyek közt már otthon vagyok.*

*Harang szól csendesen, miséznek papok.
Öreganyó térdel – ezer év bánat,
ezer év imája belőle árad.
Illatos fáival Hidrellez ragyog.*

*Öregapó dalát még egyre hallom.
Hogyha sirató is, csak hordom belül,
az én szívem így forr, benne nemesül,
simogat fohásza, könnyörgő hangon.*

*Budapesti este – három éve már,
miként barátomat, szeretlek téged,
meghajlok előtted, mélázva nézlek.
Budapesti este – három éve már.*

*Sötétlik a szívem, hogy leszáll az éj.
Feketén piroslik, mint az est, ha kel,
remény s aggodalom tölti lelkem el.
Csak most lehet enyém a csillag-szegély.*

(Fagyott lennék télen...)

*Fagyott lennék télen,
tavasszal áradnék,
nyaranta az égen
felhőkkel szállhatnék.
Ablakomba csakis
őszidőben állnék,
kályhám mögött hamis
ősz táncot járnék.
Ám ha nem jó tavasz,
dalra sem kelhetek,
s vérem – bolondos az –
kíván, nyári meleg.
Tél itt nem feketéll:
nincs, mi hívna harcba.
De az ősz velem él,
lelkem fogva tartja.*

Tokaji bor

Magyarországi vér- és nyelvrokonaimhoz,
költő testvéreimhez

*Ím a jó szerencse kezét nyújtott újra,
változnak a napok, vált életem útja.*

*Dalom vidáman száll fel a magas égig,
szép magyar leányok most boromat mérik.*

*Tokajnak óbora – megvan hatvan éves –
kavarog előttem, a habzása édes.*

*Itt érlelte egykor tüzével egy huszár,
felforralta böszén, amiként az dukál.*

*Öreg huszár elment a szabadságharcba,
sebet ejtett rajta ellenségnek kardja.*

*„Meghalok maholnap – ez végakaratom:
szálljon majd egy árva tatárra a borom.”*

*Így hozott a végzet, az volt jó vitorlám,
magyarok szívére szeretetem szórnám.*

*Én vagyok, ki e bort ízlelheti újra,
egy magyar szépleány töltögeti, nyújtja.*

*Vitéz huszár, borod mellém szegül társul,
fogadd most a versem érte viszonzásul.*

*Ahogy ereimben szétárad óborod,
hősi érényednek versemben hódolok.*

*Régi tatár-bánat még ha fáj is kissé,
reményünk óbora sosem válhat vízzé.*

*Kedvesemnek könnye felszárad a kőről,
de a versnek malma évszázadot őről.*

*Áldás legyen borod minden nemzedéken,
Dévénytől Kasgárig ezt igyák a végen.*

*S habár némely vitéz a kortytól megremeg,
törnek az emlékek, miként a serlegek,*

*nem bűn e duhajság – írva van, nem vitás,
minden zászlók szélét ékítő áldomás:*

*„Sokat látott óbor, ürüljön az ibrik,
és parancsát bárhol tiszteld, ahogy illik.”*

*Óborodat, Tokaj, tatár versbe szedem,
Dévénytől Kasgárig vidd az üzenetem,
Dévénytől Kasgárig vidd az üzenetem...*

**Fordította Kovács Előd
és Rózsássy Barbara**